HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שגם על שגם חוצצות. ומשום יתור נגדיס: **לימא פליגא.** הא דרבא אדרבא בריה דרבי חייא דמשייר נגלגל קטן ונגדיס: **אחני נגלגל דחשיב.** ומיבעי למימר דמודה הוא דבעי לגלגל רבי יוחנן פליג עליה והא קאי ופליג: **ורבי יוחנן.** דלמר נגלגל נמי אחרי: **לישמעינן.** תנא דמתניתין נגלגל קטן דלא חייץ וכ"ש נמי: **דגמי מפי.** משום שגם מיעטריך למתני גמי לף על גב דמסך אחרי במקדש: **מתני' בזוקין מלח.** מפזרין ומכתתין על הכבש מפני שחלב הוא וכשהגושמים נופלין עליו הוא מחליק. בזוקין לשון ניתות כדאמר בפרק ג' דיומא (דף כב:) ממאי דהאי ויפקדם בזוק [ס"ת יא] מידי דמיזק הוא ועוד ממילא בזוק [ויזוקקו] מן מפרס מחגיגה (יג:) כתוב היולת בין החרסים שנופלין בהן זהב והם נקובים וסדוקים ולהב היולת בנקב ים בו כמלא ירקרק או לחלמד: **וממלאין מבור הגדול כו'.** כך שנו וסיימה בגמרא משום שמא ימלא לגיגתו ולחורבתו: **ומאחר הקר בי"ט.** ולף בשגם ובגמרא [ע"ב] מפרש מאי ניהו: **גמ' מפשרונית.** מקום: **ומרדה בה.** שוטח בה: **דלמ מבטל ליה.** ולישמ משום שווי גומות למלאכה הוא בשגם דהוי כבנין למיזי לחזק למחל בהמה או לעיט החומות לף מבטיל ליה הסם אבל מלא משגרלך לף חז ומסתמא מבטיל ליה ובמדינה מסור: **קף מוסיף אבנין.** ופעילו בחול מסור להוסיף על המזבח דכתיב הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל (חולין פג:) למיידי בחול הכי נמי פרכינן: **הא קף הוי הליכה.** בין רגליהם לכבש ומניהה כי הא גוונא פסולה למנן בשחיטת קדשים (זבחים טו:) כל הזמניס שקבל למן זר ושונן ועבל יוצ ועומד על גבי כלי על גבי רגל בהמה וע"ג רגל חבירו פסול והסם יליף טעמא: **בהולכה אחריס לכבש דלמו עבודה היא.** לעולם לף מבטל ליה מלף לאחר דריסה מולמין ממנו עורות קדשים ודקשיא לך הא הוי חליכה לף מקשה דהא דקתני בחקין מלח בהולכת אחריס לכבש קאמר דלמו עבודה דקף ס"ד השתא דיכון דכל הכפרה תלויה בדם מע"ג דהקטר חלבים הוה עבודה הולכה דילמא מיבה לף משיב: **והקריב אף הכא.** דקתני דקקף והקרב והכהן יקחן במיס חלמת בחפוחים אסור התם מאי אולודי קלא איבא כהוה שמע מינה עבודה היא: **ומרדה בה.** לדרום עליה: **לף בשל ולף בקופה.** כדרך חול: **שולי הקופה.** שנחתכה ונשחלו השוליס: **ערף אחבית.** הקיס על הלחת בחגרופו והשמיע קול: **דקף מחיל שגם.** דקסבר כל חולודי קלף לחיר: **בקול של שיר.** הגשמע כעין שיר בעגילה ובגמ': **מעלין בקודש.** מעלין יין מחבית לחבית ע"י שני קיסים החחוכים בחלכסון ומניח רחשין המשופעים זה כנגד זה ועוחן לחל מן הקיס בחבית ומוען בפיו בחלם הקנה לחחר מעט מן היין מליו ומסלק משם והיין יוצ כולו מחליו. **ליופי שמי פיות.** כלי חוא ופיו לר ושל מחבת חוא ומנוקב בחחחיתו נקניס נקניס דקין וממלא מים וסומס פיו העליון וכל זמן שפיו סחום אין המים יוצאין ממנו ומשהוא מניח פיו העליון ונוחן פיו החחחון נמלאין נקניס נקניס מיף לחר מיף וחוחן כלי מחבת ומוציא מהן המים יוצאין בריס ומשמיע קול שיר בלבד. איחיביה אביי מעלין בדייפי ומטיפין מודק בחולה בשבת. פי' להחדיע שמוחר לעלות יין מחבית בדייפי. ופי' דייפי, כגון מניקות שיש לה שני פיות ומכניס פיו האחד בחבית ושואב בכד ומעלה היין בכחו. ויש פה אחר למעלה מזה פחח הדייפי הנחון בפיו כמין דד, שהיין בחגעחו לדד מקלח ויוצא ומקבלו בכלי אחר, עד שמריק כל היין שבחבית. פי' מטיפין מי אדץ, שמענו כי הוא כלי העשוי ולוענא כמין כוז נקוב בקרקעיחא[ו] נקבין דקין דקין ופיו צר. ממלאין אוחו מים וסוחמין פיו, כל זמן שפיו סחום אין המים שבחוכו שוחחין מן הנקבים, שכח הרוח מונע את המים, וכשפוחחין פיו ויכנס האויר דוחה את המשקה שבחוכו ומטיף טיפה אחר טיפה טיפות דקות, ונוחנין חחחיו כלי נחושח כגון ספל וכיוצא בו. וכשנופלת טיפה על הכלי משמעת את הקול טיפה אחרי טיפה כמין קול משורר. ואמרינן מאי לאו להני מי אדץ שחחירו חכמים לחולה, לאו בחולה הישן ומבקשין להקיש, ועוד, ועוחשין לפניו זה הקול כדי שיקרץ. והנה לחולה בלבד החירו משום סכנה, אבל לבריא כי האי גוונא אסיר שמוליד קול בשבת. וקשיא לרבה דאמר לא אסרו אלא בקול של שיר בלבד. ופריק לא לעולם בחולה ניעור ורוצה שישן דמשחמע הללו טיפי דמטיפין מאדץ כי זמומי[ו]. מיחיבי המשמר זרעים מפני העופות. שלא יהדו ויפסידום, מקשאין ומדלעין מפני החיות. הרי זה משמר כדרכו והולך, ובלבד שלא יספק ולא יטפח ולא יעבור כדרכו שהרי קול בעלמא הוא. ואיכא דאמרי אפילו בשבת. ואיכא דאמרי אפילו בחול. ואיכא דאמרי אפילו בחול שאין בו מלאכה. ואיכא דאמרי אפילו בחול שאין בו מלאכה ואין בו משום שבות. ואיכא דאמרי אפילו בחול שאין בו מלאכה ואין בו משום שבות ואין בו משום גזירה שמא יעשה בן קטין מוכיח לכיוצא בו. ופריק לא הא והיינו דאמרי אינשי דמחזי כשבת